

CÍSAŘOVNA ALŽBĚTA.

Roman od Vítězslava Nezvala.

V letech občanských byl mu- hem služební, než v uniformě francouzského setníka.

"Polekala jste se, víte?" tážal se hrabě hraběnky.

"Proč bych se polekala? Vždyť jsem nečinila nic takového, že bych se musila vás bát!" odpověděla hraběnka šeptem.

Hrabě se ohledl.

Když spatřil společnici, oslovil ji:

"Prosím, nechte nás o samotě, a pokud vám nevěnujete, nikoho sem nepouštějte. Rozumíte?"

"K službám," odpověděla slečna a vyšla se salounu.

Hraběnka se posadila, či klesla spíše na divan.

"Přivádí mě sem hův, zlost, vztek," vyrazil se sebe hrabě.

"Ale druhdy přiváděla vás ke mně láska, touha, blaženost. Proč se hůvate?"

"Ještě se tážete?"

"Nemám přičinu vašeho hněvu, musím se ptát."

"Časopisy jsou píný skandálnějších a ostudnějších zpráv."

"Ah tak!" pravila hraběnka a pokrčila rameny. "Za to jsem již vytrpěla dost. Dnes jsem vstala s lázkou, dlouho jsem byla nemocna. A přece nemusila jsem se tolik rozčilovati. Vědomí nevinosti by bylo mohlo duši mou upokojit."

"Vy jste nevinna?" tážal se hrabě Leval a pohlížel své choti pšně do očí.

"Jsem, Levale."

"Ranní vaře návštěva u hraběte... a rakouský generál!..."

posmíval se jí hrabě.

"A přece jsem nevinna."

"Nu, nebudu pátrati po tom, co se s vámi dělo! Oznamuji vám prostě, že vám vezmu své jméno, dáme se rozvést!"

"Dobrá, dáme se rozvést. Náš život bude pak o jedno drama bohatší! Ale jste-li muž spravedlivý, budete pátrati po všem, co se stalo. Já nikdy jsem neposkvrnila hanbou vaše jméno! Vy jste mne zničil, olopil jste mne o mou mladost, vedl jste mne Golgotou utrpení, odstřelil jste mne i s dítětem mým do světa. Po vašem boku žiti nemohu, k rodičům vrátiti se nemohu, do společnosti docházeti nemohu, nemám na světě nikoho — a k tomu mne přivádila láska hraběte Levala! Ze hra náhody zapletla mne zde v Uhrách na několik hodin do podezření z vraždy, že časopisy mne pokládaly, podezřívaly, tupily, jest vše velmi smutná, ale očekávala bych právě od vás, že učiníte kroky k zadostiučinění. A vy jste proto nepřítelem Nikoli!... Přiváží mne obviňovat, podezřívát, zloznenou duši mou ještě více ničit!... Chcete mne zbaviti svého jména? Vlastní matku svého dítěte byste tak vystřelil v opovržení lidí? To tedy má být odměna za mou věrnou a oddanou lásku!... Vy jste ten Leval, který opustil první chof, své dítě, nejpestřejší společnosti — pro mne?... Učiňte, jak vám srdce vlní, já vás neprosím o to jméno, které jste mně byl povinen dáti!"

Hraběnka mluvila s jakousi povzneseností, takže hrabě Leval se trochu zarazil.

Zanechal hovor s vysokou, posadil se ku své choti a počal se jí vyptávati klidným hlasem na podrobnosti aféry Teleskyovy.

"Vyšetřující soudce podá vám potřebné vysvětlení; toho se ptejte s nikoli mne!" odpověděla hraběnka.

V tu chvíli vzběhla do komnaty s hlasitým, zvonivým smíchem malá dceruška hraběnčina.

V sněhobílých šatkách, s červenými stuhami ve vlasích vypadal jako opravdová panenka ku hraň.

"Mamičko! Mamičko!" smělo se dítě. "Slečna mně praví, že je to papá!... Je to pravda?... Papá tedy přijel!... Náš drahý, dobrý, hezký papá!"

Dítě spatřilo hraběte a bojácně se zastavilo.

Matka pšvinula je k sobě a něžně pravila:

"Neboj se, drahá dceruško, tady je tvůj drahý dobrý tatíček, jdi, obejmi ho a polib ho..."

"To není papá!" šeptala dítě nesměle.

Hrabě Leval uchopil děvčátko za ruku a pšvinul je k sobě.

Dlouho se díval zamýšleně dítěti do sněhobílé tváře a náhle je pšvinul v objetí.

"Což nejsem já papá?" ptal se hrabě rychle.

Dítě zavrtělo hlavou.

"Proč pak nejsem papá?"

"Mamička povídala," řekl dítě a uplepo při tom oči na matku, "že můj papá jest krásný jako princ a dobrý jako anděl!"

"A já jsem ošklivý?"

"Ano."

Z očí hraběte vytryskly slzy.

"Ab, té nešťastné paní — jak

líčí otec svému dítěti!" myslil si v duchu a pšvinul s vřelou láskou dítě k sobě, líbal je.

Hraběnka Levalová, opírajíc se o lenoch divanu, mšeřila.

Srdce jí prudce bilo, viděla, jak se tvář hraběte Levala mění v tvář starého, hodného mandeja a otec! Hrabě Leval vzal hraběnku za ruku.

"Děkuji vám za vychování mého dítěte," pravil poněkud stísaně. "Na zprávu vyšetřujícího soudce bude záležitosti, zdali vám své jméno ponechám."

"A vaše srdce?" tážala se hraběnka plna naděje. "Vaše srdce nám již nepatří?"

"Srdce?" šeptal hrabě. "Oh, srdce mi již dávno zabila má — rodina!"

KAPITOLA 10.

Bez jména.

Ve Vídni, na blízkou císařského bradu, stojí starý dvoupatrový palác.

Zdi jeho jsou holé, okna malá a pověstná tím, že v zimě v létě jsou zastřena bílými žaluziemi.

Nad vraty skví se znak s korunou o deseti cípech.

To jest jediná ozdoba paláce v prvním.

Vnitřek však jest za to tím skvělejší.

Zařízení jest kněžské!

Na podlahách drahocenné orientální koberce, na stěnách hedvábné žaluzie, velká benátská zrcadla, nesmírně cenné obrazy.

V komnatách jest pozlacený nábytek; garnitury jsou všech barev: žluté, bílé, červené, modré i zelené.

Služebnictvo v nádherných livrech jest hrdé.

V průjezdě jest portýr se zlatou hůl, se širokým placetým kloboukem, ve vysokých pušochách a se zlatou pšskou na stěvčích.

Majetníka tohoto paláce znají ve dvou říších. Cizinci, navštívilí Vídeň, poznají záhy jeho jméno.

Či je tento palác?

Jméno ono bylo by již možno napsati; jsou však případy, kdy člověk neuzná svého práva a svobody.

Nemusíme více věděti, než že v něm bydlí první chof hraběte Levala a její děti.

Sem přivezl si před mnoha léty hrabě Leval svou chof.

V tomto paláci prosnilí libánky. Zde, v této budově byl po mnohá léta šťasten, pokud náhodou nesetkal se s čarovanou slůvkou kněžnou Heisenou Regensburgovou. A v té chvíli, kdy se s ní seznámil, pšstěhoval se do dvoupatrového sedivého paláce žal a trápení.

Jednoho dne klesla hraběnka choti svému na prsa a štkajíc, tážala se ho, proč se jí tak odcižil? Proč jí zanedbává? Proč nepřichází k svým dětem?

Hrabě Leval smutně sklopil hlavu a mšeřil.

"Sestřina jsem po tvém boku?" tážala se ho.

"Nikoli!"

"Zanedbávám své ženské povinnosti?"

"Ne."

"Ublížila jsem ti?"

"Nikdy!"

"A přece mne nemilujete?"

"Miluji tě, Markéto."

"Není možná!"

"Opravdu?"

"Koho milujeme, tomu neposobíme tolik útřap. Ulopili mně své srdce. Nasytili jsi se mae, jsem ti na obtíž, toužím po novém životě. Oh, uvař si, co chceš! Podívej se na své hezké děti! Měi bys srdce, opustíte je? Odjedeme odtud, pojedme daleko odtud, od kněžny a vše bude zase dobře."

"Nevyšvovuj jméno kněžny Heiseny."

"Což snad to není ona?"

"Nikoli!"

"Zpřisáhá! Vždyť to vim, ví to celé město, ví to každý, že kněžna Heisenová zrušila své srdce, že ti popletila rozum. Já ti odpustím. zapomenou na je, co jsem až posud vytrpěla, vše se od ní odtrhne a pojedme, odjedeme někam do ciziny."

"Eh, není tomu tak, jak pravíš?"

"Viděla jsem tvé listy, jež jsi kněžně psal."

"Tys je viděla?"

"Viděla."

"Pak tedy říká pravdu. Víže mne a táhne mne cosi neodolatelnou silou ku kněžně. Miluji ji a nedovedu své srdce opanovati. Rozum nám kaže jinak, ale srdce... v srdci víří šílené krev a chce jí stáť co stáť dosadit!... To byl švof k rodinné tragedii.

"Dovídam se o nekalkých věcech," počal kněž. "Kamkoli se ubírám, s kýmkoli se setkám, kde kdo vypravuje, že máte milostný poměr s mou dcerou. Potaž se scházíte na veřejných místech, do hotelů, divadel, na koncerty. Dnes jsem se tedy své dceři na to septa. Ona praví, že pan hrabě Leval učinil jí závažný slib manželství. Co je na tom pravdy, pane hrabě? Prosím o určitou odpověď dříve, než svou dceř vydeřím."

Hrabě Leval stál uprostřed komnaty.

Ruce měl složený na prsou. V řadrech mu vřelo. Oči nepokojně se mu točily — hned pohlížel na svou chof, hned zase na kněžku.

"Budu přímým až k bolesti, pane kněž!" řekl hrabě Leval. "Miluji vaši dceř, slibil jsem jí, že jí pojmu za chof, a tomuto slovu táž dostojím!"

"Levale, co pravíš?" vykřikla hraběnka zděšená a lomila ruce.

"Co bude s vaši chotí?" tážal se kněž.

"Dáme se rozvést."

"A vaše děti?"

"O ty je po kněžku postaráno."

"Umysl vás jest vážný a rozhodný?"

"Nejrozhodnější, pane kněž."

"Věřím vašemu slovu, ale nic mi více není po mně deeti Heiseny. Nechci o ní slyšeti! Zakázal jsem jí, aby vás kdy milovala, a ona mně hrozila, že uteče z domu. Nemusí utikat, může si nyní jít, kam chce!"

Hraběnka klesla před kněžkem na kolena a křčovitě vzlykala.

Spínala ruce a se sepjatými rukama bēdovala.

"Oh, neolpujte mne o mého muže! Oh, budete milosrdní, neolpujte mé děti o otec!"

Kněž pokrčil hostejně rameny.

"Buďte ujistěna, pane hraběnko, že se z osudu své dceři netěším. Dceř jest prohlášena za plnoletou, byla by bývala mým universálním dědicem a nemám ve své moci, abych pád její zamezil.

Že se žene a vrhá jen v moře bolesti a utrpení, vim dobře. Ale ať se žene, kdýd než je již zadřeti..."

Hraběnka lomila rukama, vyrážela ze sebe nesrozumitelná slova a klesla bez vědomí na zem.

Kněž změnil pronikavým pohledem hraběte Levala od hlavy k patě a odešel.

Hraběnku uložilo služebnictvo na ložko.

A hrabě?

Sáhl po klobouku, políbil děti a odešel.

Více se také nevrátil.

Téhož dne zmizela z Vídně také oslavovaná kráska kněžna Heisen Regensburgová.

... To bylo bodnutí dýkou, jež prokřikálo laskavě, milující srdce choti.

Ale srdce toto nepuklo, nezakřvácelo se.

Musela přežiti ještě třetí ránu. Dvě léta uplynula, aniž by přišla o hraběte Levala a o kněžně nějaká zpráva.

Teď se stal hrabě teprve hrabětem Levalem, neboť ve skutečnosti nazýval se jinak.

Sličná kněžna povolila roztomilé děťátko, lásku hraběte Levala a kněžny Heiseny pak stála se nepřetržitým řetězem utrpení a zármutku.

Čestovali po světě.

Před světem byli manželé, ale mezi sebou nemluvíli o jiném, než jakou cenu že má bohatství, co platí účta cizích lidí, kdýd nemají toho, o čem i poslední dělník s hrđostí může mluvit.

Helena a malá dítě její nemají žádného jména!

Všecky záby, všecko potěšení jim tato věc vždy pokazila.

Často ulehali mlčky a v pláči.

Helena v nejveselějších společnostech náhle zváněla, slzy vytryskly jí z očí a toužila po domově.

"Co se ti stalo, má drahá?" tážal se v sakovité chvíli manžel.

"Ach, kdybys věděl, jak mous duši páli vědomí, že nejsem tvoje zákonnou chotí!" šeptala Helena, a spěchala domů.

Za dvě léta nasytil se hrabě Leval nátku tohoto a věčným výčitek tolik, že se domovu vyšřbal.

Trávil svůj čas v hotelích, v kavárnách, v klubech.

Pil, hrál v karty, stal se hrubým, svérávným, rozčilněm.

Helena toužila po svých rodičích. Hraběte Levalovi zastesklo se po dětech, jež opustil.

Rodiny obou nšťastných bytostí pak zakročily.

Leval poprosil svou opuštěnou chof o dostavení klid — a tehdy po třetí zasadil věrnému srdci paninu ránu.

"Vrátíš bych se k tobě," řekl Leval.

"Já tě posud miluji," odpověděla hraběnka. "Podívte se na mne a spatříš na mém lici jen stopy žalů. Slibuji ti, že nikdy ani jediným slůvkem ti neubídním žádnou výřtku. Čas, který jsi strávil vedle od své rodiny, vynalu ze svého života. Budu k tobě dobrá a posorná — a pomalu zapomeněš i ty na onu ženu, pro niž jsi svou rodinu odstřelil."

"Rád bych přitel, ale musíš přinebí velikou oběť. Helena pouze v jednom případě mne propusti na svobodu."

"A ta jest?"

"Dám-li jí a jejímu dítěti jméno."

"Plněna i tuto oběť. Oběť největší, jakou manželka může přinést. Ale chci dokázat, že miluji tě posud a že na věky tě budu milovati."

"Ty se dáš rozvést? Dáš tedy svolení k rozvodu?"

"Ano. Ale s jednou podmínkou..."

"Abych se vrátil k tobě."

"Ke mně a k svým dětem."

Hrabě Leval pšitiskl ke rtům tlesoucí se ruku své choti a děkoval jí vřelými polibky za její velmýlnost.

Ostatní již víme.

Kněžna Helena a malá dceruška její obdržely zákonitě jméno, ale kněžna s dceruškou svou neodstěhovala se do domova hraběte Levala, nýbrž do Uher a sama!

Ve vídeňském dvoupatrovém domě pak ztratila zatím dobrá paní jméno — první chof hraběte Levala.

Hrabě Leval pak přece se nevrátil.

Byl stále jen na návratu. Důstojnické postavení ve francouzské armádě, které zaujal, nedovořovalo mu, aby se na rychle z Paříže vzdáil.

Bezejmenná paní, bývalá zákonná chof, čekala se srdcem sevřeným dáti, trpělivě a vytrvale.

Ráda by se radovala z návratu manželova, ale již nemohla.

Srdce její bylo již přes plíši rozzedráno, duše její byla již vešce znavena.

Čekala, čekala...

Četla pověsti, spojené se smrtí hraběte Ladislava Teleyho.

Nová Levalová pokládala jméno svého manžela, po němž tolik toužila a jehož dosáhla za cenu tolik slzí, za oběť drahého milujícího srdce.

Rozřícen rychle za sebou následující Levalová nesenata, rozne mohla se, ulehla — a více s lázkou nepovstala.

Bezvládně s údů traučnými ležela na posteli.

Děti v pláči stály u ložka jejího. Byli zde všichni, jen kdosi jediný scházel — její chof, nezákonný chof bez jména.

"Telegrafujte do Paříže a povolte hraběte Levala do Vídně," šeptala umírající. "Musím s ním promluvit, než umru."

Matka bezejmenné paní sklonila se nad nemocnou a upokojila ji, že depeše již odešla.

"Depeše odešla," pravila matka, "a také se zase vrátí; hrabě Leval jest v Budapešti."

"U své zákonné paní?" šeptala nemocná holedně a v straně očí očí jejich zaleskly se slzy.

"Nikoli, u ní ne, drahá dceřo. Bydlí v hotelu "u anglické královny". Odpovědi již také na můj telegram. Vzkazuje ti..."

Nemocná nepokojně pohlédla na svou matku.

"Co mně vzkazuje?... Vzkazuje, že se nemůže přijíti?... Vid, drahá matko?" ptala se stísaně.

"S nejbližším vlakem přijede."

"Oh, kéž bych se ho dočkala! Ale mám tělo kvapem trae, čelo mám studené, mraží mne; bojím se, že ho více nespattím!"

"Miluješ ho posud tolik?"

"Miluji ho nesmírně," pravila nemocná s pláčem.

"A jak se probehli na tobě?"

"Nemohu ho nenáviděti. Všecky sladké sny mé mladosti se k němu vinou. Vždyť hrabě Leval mě miloval! Miloval mne opravdu, z hloubi svého srdce!... Můžete se, matko a děti, aby mne dobrý Bůh zachoval na živu, pokud budapeštský vlak nepřijede."

"Ano, modleme se. Modleme se, abys se uzdravila a mohla vše dítky vychovati."

"Mojí ubozí sirotci!... Pojďte blíž!... Objemte mne... Zapomněla bych vám málem říci, že..."

Z prsou nemocné vypukl bolestný křik.

"Nenámahej se leť, drahá dceřuško," pravila matka.

"Musím říci svým dětem, že otec jejich jest nevinen. Až vyroste, nikdy, nikdy si nepomyslí, abyste svého otce obviňovaly z mé smrti. Ne! Ne!... Já jediná jsem všecko zavinila, co se přihodilo! Nemilovala jsem vašeho otce tolik, jak bylo třeba... Nebyla jsem k němu dosti pozornou a něžnou; ta drahá... neklinu jí... dovedla s ním lépe zacházeti, dovedla k němu být více pozornou... Ano, drahé děti, mamá byla slabou, váš otec je velmi hodný pš."

Obě děti s pláčem klesly na ložko nemocné paní.

SEVERO-NĚMECKÝ LLOYD

Pravidelná poštovní a paroplavební doprava z Baltimoru do Bremen.

První poštovní dvoudobových parobřků odchází od 1.000 hodin ranně z Baltimoru, Bremen, Rhein, Kolo, Hanover, Frankfurt, Braunschweig, Chemnitz, Neukar.

II. kajuta z Baltimoru do Bremen od \$31,00 nahoru.

Tyto parobřky mají pouze jednu třídu kajut, jed. množinu jest jako 11. kajuta.

Všechny parobřky jsou vybaveny nejlepšími potravinami a nápojemi za nízkých cen. Kabinové seřizování ve všech postech.

Další parobřky vypravují pravidelně jednou týdně.

A. SCHUMACHER & CO., 419 Hanover St., Baltimora, Md.

H. CLAUSENIUS & CO., 95 Dearborn St., Chicago, Ill.

aneb listich odstupci v zemi.

Kdykoliv potřebujete kočár k políhu aneb k vyřřec, objednejte si jej v největší pšřevářské a pšřevářské Palace Stables, C. H. CRIGHTON, maj., roh 17, a Davenport ul.

Kočáry jsou vyřřevány a proto možno v nich podniknouti delší výlet. Povozky možno si objednat též telefonicky. TEL. 357.

JOS. DUFFY velko- i maloobchodník LIHOVINAMI.

výborná Importovaná i kalifornská vína, jakož i Importované a kentucké kořalky a likéry.

Ručí, že zboží jest také, jak o něm tvrdí, jinak se peníze vrátí.

TELEFON 38. 2508 N Street. SOUTH OMAHA.

A